

Väinämöisen laulu

Ei iloja monta ihmislapselle suotu.
Yks kevään riemu
ja toinen kesän
ja kolmansa korkean, selkeän syksyn riemu.
Kyntää, kylvää,
korjata kokoon,
levätä vihdoin rauhassa raatamisestaan.

Ei suruja monta ihmislapselle suotu:
Yks sydämen suru,
elon huoli toinen
ja kolmansa korkean, ankaran kuoleman suru.
Ystävä pettää,
elämä jättää,
taika on ainoa sankarin työ sekä tarmo.

Miks laulaisin siis minä, jolle on kantelo suotu,
riemuja muita
ja murheita muita?
Taida en lukea tähtiä taivahan kannen,
en kaloja meren,
en kukkia nurmen.
Laulan ma siis, mit' on ihmisen laulaa suotu.

Ei sovi urhon tietoja, taitoja laulaa,
ei esiintuoda.
Sankarin sopii
laulaa vaan, miten vaihtuvi vuodet ja viikot,
miten kipinät syttyy
ja jälleen sammuu
ja kuinka kulkee kuolon ja elämän laki.

Kaikki on muu vain välkettä taivahan kaaren,
katinkultaa,
laineiden läikkyä.
Sankarin laulaa sopii niin kuin meri,
suurena, pyhänä,
peljättävänä, -
lempeenä niin kuin lepäävä yö yli maiden.

Monta on laulua, monta myös laulujen miestä.
Yksi on laulu
ylitse muiden:
ihmisen, aatteen, luonnon ankara laulu.
Kansat katoa,
ei katoa mahti,
jonka on laulanut mahtaja heimonsa hengen.

Eino Leino